

koera.
PÖÖRI.
:∞:

vaak

1. Korjusepäev

Lähene mas kui tajud tõusulainet, juba tead – on hilja pageda
ja kui painab miski nimetu ja kõhe, parem karta on kui leinata.
Ikka pingutad, et uusi asju leida, näha vihmapiisas maailma,
teades – päiksetõusust mahajäetud paigas sulle tegelikult piisab ka.

Kuigi kopsud on õhku täis,
andke mul' hingata,
andke unistada,
kuni värsked on haav.

Silme eest pesed vere
lämbulmade tõusulaine.
Avan suu, sulen silmad ja põlvitan.
Patuoinana tunda saan end taas!

Kuni piinades närtsib hing, laske mul pageda.
Laske puhata kuni päike silmad põletab.
Andke, millega tappa kuni kinni kasvab haav!
Andke midagi uut – kuni korjusepäeval põlevad puud.

On võimas see seos – piin on mõnu on piin.
Veenide rütmis võngub sünkvarjude riik.
Peavad kuningad saama ebajumalatest.
Las' alata sõda meie endi sees!

Kuigi kopsud on õhku täis,
andke mul' hingata,
andke unistada,
kuni värsked on haav.

Kuigi karikas triiki on täis,
juurde valage!
Juurde valage!
Ma tahan ikka veel.

2. Merevaik

Maast-madalast marsid sa püssi all, emaks-isaks on olnud armee.
lial küsimusi ei esita. Mida kästakse, seda ka teed.

Sa ei tea, mida tähendab julmus, kuid su pilgus on mõrvarlik läik,
kuni lebad kord nimetus kalmus, silmad kinni ja suus veremaik.

Veremaik põletab keelel, veremaik tuhmistab meeled,
veremaik küljes leival ja veel, veremaik painab hauaski veel.

Oled katse, mis läinud on rappa. Sind ei tiivusta üllad ideed.

Sa ei oskagi muud kui tappa ja tapad, sest kästakse.

Pole väljaspool sõda sul elu,
puudub maailmal sinu jaoks paik.

Tõe, sõpruse, tröösti ja ilu
matab endasse veremaik.

Maast-madalast marsid sa püssi all, emaks-isaks on olnud armee.
lial küsimusi ei esita. Mida kästakse, seda ka teed.

Miski ometi kurvaks su muudab, taamalt kostab kui öölinnu huik.

Kuuli rauda veel lükata suudad ja tead, et kuulil on vere maik.

The title is a spoonerism on the refrain – ‘merevaik’ means ‘amber’, ‘veremaik’ means ‘the taste of blood’. The song began as a dirge to child warriors and grew into a hymn to all the youths who have had to fight far away from home for something they’re not even sure they believe in.

‘Korjusepäev’ is an old and obscure date in the Estonian folk calendar that was only recently revealed to be a bastardised name for the death day of pope Gregory I (Gregory the Great). The song speaks of how life and fate can become so giddily overwhelming that we let ourselves be dragged along as motes in a tidal wave, and of how so much of what we need to experience in order to become whole is not very pleasant at all.

3. Õiplane Jaak

A simple prison blues abot an alcoholic ex-con with eerily werewolf-like properties.

Trellide tagant just tulema sain.
Nüüd olen kohal, nii pikk ma kui lai.
Arme on kerele lisandunud,
ilmapilt selgemaks visandunud.

Ära püüagi minu eest pageda nüüd.
On libahunt naasnud, öös kajab ta hüüd.
Sündind karvase seljaga, silme ees saak.
Olen murdja. Mu nimi on Õiglane Jaak.

Kuidas teadsid, et tulen? Jäi sul silma mu jälg?
On libahunt naasnud ja suur on ta nälg.

Tule keskköösel kõrtsi, mil nimeks “Tõrs verd”.
Küllap tunned mu ära – näos mul armid ja pard.
Purjus peaga näib läbipaiste su pluus.
Sind võtta ma tahan korda kuuskümmend kuus.

Aastat kuus tegin vihma käes sunnitud tööd,
piinu väärt on kuid sinuga veedetud öö.
Käigu põrgusse usk, lootus, isade maa!
Kui sa täna ei tule, jooma hakkam ma taas.

Piibutäis õit, pudel viskit ja tukk –
seda kombinatsiooni ei pea ükski lükk.
Võta mahv, võta sööm, katus lendama läeb.
Las lennata! Sinuga siia ma jään.

4. Punane Madu

Tuisus ja tormis, pimeduses
oleme ammugi eksinud teelt.
Kui aga hetkeks peatuda vaid,
kuulda võib sahinaid koledaid.

Ta mälu on pikk ju aastatesadu,
libiseb mööda rüvedaid radu,
ennustab elule hukku ja kadu.
Kõigini jõuab kord
Punane Madu!

Vaimolend õõvastav jälitab meid,
kiskjana kütib kui jäneseid.
Nõnda siis peame end sundima,
et Punane Madu meid kätte ei saaks.

Veel mõned verstad, veel mõni samm,
kuigi ju liikmetest nõrgunud ramm.
Kuskil ei paista ühtegi tuld.
Pisarad neelab jäätunud muld.

Uinume kõndides vedelas ajas.
Miks ta teeb sedasi? Mida ta vajab?
Haarab meid tuimus, lõppeb ka piin.
Punane Madu on siin!

The Red Snake is one of the aspects of the ageless terror that drives us relentlessly through snowstorms and darkness until our powers are drained and we fall in mid-stride. We are too weary to see or care what exactly happens when the Red Snake finally arrives.

5. Tähist ja tolmust

Oled ulm, mis ial tõeks ei saa,
oled maandumatu kaaren.
Oled hirm, mis liiga suur, et mahtuda
ja kaalutuna oled koorem.
Ravim haigusele kuulmatule,
luupainaja sa hõng.
Läita leegita võid püha tule.
Oled jagamatu õnn.

Tõuseb raev, mõõnab kadu.
Sajandeid käid samu sa radu.
Tõuseb arm, mõõnab tõik.
Ajastu seest tõused kui luik.

Mu sisemuses miilab sinu tuli,
su looja tahe olen ma.
Sind teenin seni alandlikult, kuni
mind parandad või hävitad.

Ma tihti minevikku ette näen.
Mu'st õhkub tulevik nii pime.
Kui näed mind mind tulemas, sa tõstad käed
ja tormis kordad minu nime.

Tõuseb vaim, vajub liiv.
Aatest on saand sihitu triiv.
Vajub kaunis, tõuseb võik.
Kui suled silmad, kadund on kõik.

Tõuseb ruum, mõõnab viiv.
Sa ei tea, mille äsja purustasid.
Tõuseb ulm, mõõnab nälg.
Lume seest kadunud viimne su jälg.

Tunne on soe, ümber on jää.
Ära puuduta midagi, mida sa näed.
Tähest saab tolmu, sinust ei saa.
Kui mulle mõtled, pean kaduma.

This is a song about the bittersweet remembrances of someone who has lived way too long and seen too many generations perish. He is compelled by art and love, yet remains eternally threatened by them. Lyrics partially inspired by the short story 'Dust' by P.S. Somtow.

6. Habemega nali

Sõbrad selja taga mu üle muigavad,
teismelised nagad nõögivad tänaval.
Elan nagu narr, väarikuseta.
Tapan ennast tööga, et saaks lolli mängida.

Suvi on möödas on ja sügis on käes,
peagi saabub tali.
Haiged on liikmed, kiilaneb pää.
Olen habemega nali.

Peale maksta võin, saaks vaid lavale,
mikrofoni taha, rambivalgusse.
Taeva poole tõstan oma rusikad,
püsti hulluks lähen, kui kõlab muusika.

Suvi on möödas on ja sügis on käes,
peagi saabub tali.
Haiged on liikmed, kiilaneb pää.
Olen habemega nali.
Suvi on möödas on ja sügis on käes,
peagi saabub tali.
Tõntsid on silmad ja külmad on käed.
Olen habemega nali.

Ehkki on tunne, et koha peal tammun,
teismeea unelmad purunenud ammu,
külm hiilib ligi, ma siiski ei kõhkle.
Usun ja loodan ja edasi vehklen.

Suvi on möödas on ja sügis on käes,
peagi saabub tali.
Tõntsid on silmad ja külmad on käed.
Olen habemega nali.
Suvi on möödas on ja sügis on käes,
peagi saabub tali.
Haiged on liikmed ja kähiseb hääl.
Olen habemega nali.

Õõsiti kui ärkan kondivaluga,
nagu oleks pekstud tammehaluga,
otsustan, et aitan – kopp on lõpuks ees.
Hommikul kuid narr taas olen, mitte mees.

A bitter yet humorous monologue of a man whose childhood dreams to become a rock star are crushed underneath the heel of remorseless Time but who, despite of that, still toils away at making a fool of himself – the summer is over, the autumn is at hand and winter right around the corner. His joints ache, he's getting bald. He is a bearded joke.

AIVAR 'AIKU' LEIMANN
trummid

OTT 'OTIPOWITCH' ORAS
basskitarr

URMAS JÕGI
kitarr

Taak on:

KRISTJAN 'CHRIST' VIRMA
klahvpillid

KAIDO 'TSUNAMI' TIITS
kitarr

MART KALVET
laul

7. Trots

Augud on põlvedes pükstel, saapad on katki ja lääpas,
rahvuslik uhkus on napp, ei huvita kõukude kääpad.

Me südameid närib trots ja avarust nõuavad hinged.
Ole vaadetelt nats või sots, ikka kuhjuvad sisepinged.
Aeg tagumine on käes saata korda midagi suurt.
Puude taga kuid metsa ei näe me ja mullast ei leia juurt.

Aastad mööduvad vines,
päevad täis tuska ja tööd.
Peagi ei pane ka imeks
kui rusika tõstad ja lööd.

Keegi ju haiget, haiget peab saama.
Keegi peab kartma, pelgama ka meid.
Keegi peab mäletama, meeles pidama
põlatuid, alandatud, rõhutuid.

Uudiseid enam ei usu, ajalehti ei loe,
kaotanud oleme usu ja uhkuse, au ja toe.

Rebellion is inherent in every generation, every era of human history. No matter if you're right- or left wing, the inner stresses still affect you. No-one is content with their lives for long, soon depression sets in and we start feeling futile. We cannot see the forest for the trees, cannot find our roots in the soil.

8. Öö

Öö tallas päikse jäätund rabahauda.
Surm raskel käel taob süsimusta rauda.
Kes nüüd veel jätkama jäi päevareisi,
peab kaua käima, kohtamata teisi.
Ja kes kord öösse otsima jäi venda,
see kergelt kaotab käest veel iseenda.

Oo , kes te lambi ümber peate vahti –
nüüd kandke hoolt, et leek ei söestaks tahti.
Ja kellel hõõguv halg veel ahjus praksab,
see säästku puid niikauaks, kui ta jaksab.

Nii paljud väsivad ja vaovad unne.
Kes nüüd on maas, neid enam koit ei tunne.
Kes nüüd end unustavad kas või hetkeks,
neid enam päev ei vaja rõõmsaks retkeks.

Öö neisse poeb ja tardub mustaks malmiks.
Vaid kaarnakraaks neil kajab hauasalmiks.
Ja kui kord hommik idas läidab leegi,
siis nende mälestust ei leina keegi.

The poem, written by Heiti Talvik (1904–1947), one of the Estonian ‘damned poets’, warns of the dreads of the night, which will worm into those who forget themselves, congealing into black, crude iron – and the caws of ravens will be their only lament.

9. Ööliblikas

Patt lõõmab kui leek, nagu õõnestav loit.
Lõpmatus kauguses punetab koit.
Mu ihu on närbunud, pilgus on õud,
lihastest kadunud viimnegi jõud.
Mu veri on valge kui kooritud piim,
sest liblikas öösel mu mõistuse viib.

Ööliblikas-surmasuru halvab mu mõistuse, hullutab aru.

Ta luurab mu ümber, kui lõppeb mu päev,
sositab kõrva, kui magama jään,
laskub mu rinnale, silmad kui sulen,
tontlikult kriiskab, kui vähkren ja põlen,
imeb mu meeltest kõik, mis on hea,
kuid iial ei ütle, kus tegin ma vea.

Laskub mu rinnale surmasuru.
Külmas öös elustub mälestus mõru.

**Soomusjad tiivad ja surnupealuu;
liitsilme põhjades peegeldub kuu.
Kingi mul' rahu ainsakski ööks,
viiv, mille vältel mind süüme ei sööks.**

**Hommikuks imetud viimane rõõm.
Piinatud silmades kalgendub õõv.
Tapma mind asub ulmpeletis taas,
niipea kui videvik vallutab maa.**

**Surmasuru – pattude palk – kimbutab neid,
kelle süda on kalk.**

The song is a cry of despair by a man who was once rigid and heartless and is now brought low and forced to regret his deeds by a recurring nightmare in the shape of a monstrous moth that nightly sucks the lifeblood out of him. Lyrics partially inspired by the short-story 'The Sphinx' by E. A. Poe.

10. Hüljatu

Siia ilma sisse nii sina,
sõber, sündisid.

Rahu leidmaks vaikuses
heitled raskelt eneses,
tormates sel teel.

Tormiööde tuttav piin mõtted vangistanud siin.
Valu vappub südames. Noor ja murdumatu mees
otsimas tõtt veel.

Ja su tundel katkeb piir. Ta kui määratsev laviin
ainsast karjest vaikuses alla tormab mägedest,
pühkides kõik teelt.

Lööb ja lõppeb, peatub siis. Lõppeb valu, lõppeb piin.
Raev sul raugeb vaikusse, vaibub väsind nukruseks,
peatudes sel teel.

Karjuvkõrge pilvepiir
vajub raskelt pääle siis.
Nõuad puhtust ulgudes.
Lämbud ilmas tolmuses,
ohates vaid veel.

Originally titled 'Üksi' ('Alone'), the poem by Juhan Ahvonen describes the battles, defeats and eventual downfall of a man, once young and full of hopes, who spent his life searching for truth.

11. Poeg on pätt

Ma poeg läks pätiks, läks ja vileti lasi.
Ta on nüüd politsei poolt tagaotsitav.
Kolleegid ütlevad, et kah nüüd asi,
kuid minu südant mure pitsitab.

Ma kasvatasin poissi korralikuks,
ma pingutasin, et ta hakkaks heaks.
Ma tegin kõik, et seadust ta ei rikuks,
kuid tema sirgus ikka reoks ja seaks.

Ma kardan, et mu poeg põeb suguhaigust.
Ma kardan, et mu poeg on narkomaan,
kuub närune ja kõrvad umbes vaigust –
miks muidu kuulab valjult muusikat?

Poeg pätiks kätte läks ja on veel uhke,
et tööd ei tee, vaid ainult varastab.
Kui küsisin, miks peas tal leidub muhke,
ta vastas: “Kaklemine karastab”.

Tal ninas rõngas, õlal tätoveering,
kool ununenud, tume tulevik,
peas pidev uim ja taskus võõras veering.
Mu poeg on huligaan ja sigudik.

A father is voicing his sincere concern and sheer desperation over the fact that the son he has raised so strictly and lovingly has turned into a pierced, tattooed petty criminal, a hooligan with a tatty coat and a substance abuse problem who likes streetfighting and loud music.

KOERAP:OO:RIÖÖ

1. **Korjusepäev** (Kalvet/Tiits)
2. **Merevaik** (Kalvet/Tiits)
3. **Õiglane Jaak** (Kalvet/Tiits)
4. **Punane Madu** (Kalvet/Tiits)
5. **Tähist ja tolmust** (Kalvet/Tiits)
6. **Habemega nali** (Kalvet/Tiits)
7. **Trots** (Kalvet/Tiits)
8. **Öö** (H. Talvik/M. Mihhailov)
9. **Ööliblikas** (Kalvet/Tiits)
10. **Hüljatu** (J. Ahvonen/Oras, Tiits)
11. **Poeg on pätt** (Kalvet/Tiits)

Taak tänab abi ja/või innustuse eest järgmisi/Taak would like to thank the following for their help and/or inspiration:

Marko Atso (Loits, Metsatöll, Human Ground, Solwaig a.o), Kanuti gildi rahvas, kõik endised Mystique'i/Dawn Of Gehenna liikmed, eriti Benton, Kuriraivo, Kadri ja Ank, meie vanemad, pered ja lähedased, kõik bändid, kellega oleme koos esinenud, Katrin Malt, Argo ja Tauno (Nitrous), Ants (Spanish Castle, Lemmy's Beard), Heikki Tikas (BF), Kaur Faltis, Piret Räni (www.goodwin.ee/pir/fotod), Karel ja Lembetu (Nailboard Records), Juhan Ahvonen, Paul Oja, Raivo Hool, Suss, Keijo, Draconic ja ülejäänud Hard Rock Clubi ja HR Laagri meeskond, Roll ja klubi Rock & Roll (Tartu) meeskond, Rock Café, Radio Mania, Ilmar Marti Uibo, Stéphanie Boulanger, Sirve Soonberg, Jyväskylä hevitiim, Ingo, JA Maalaus, Mari 'Madu' Peterson 'Metalliöni' DJ-d mop ja madox, Mihkel Raud, Vaiko Eplik, Marko 'Orc' Murulauk ja www.estonianmetal.com, Juku-Kalle Raid ja 'KesKus', Anna Shefi, Priit Aimala, Lauri 'Varulunen' Öunapuu, Tarmo Vaarpuu, Ülo Külm, vampster.com, doom-metal.com, Machine Man, Omas Kojas, Hades, Golem, Gunnar Graps, Meie, Turist, Scott "Wino" Weinrich, Timo Rautiainen & Trio Niskalaukaus, Reverend Bizarre, Witchfinder General, Pentagram, Whispering Forest, Witchcraft, Pim & Oficium Triste, Margus Kiis, Gibsoni kitarrid, Marshalli võimendid ja kõik tumedad hinged, kellesse Taak on oma jälje rõhunud.